

PARAULA I VIDA

La força guaridora de la fe i els sagraments

En dues ocasions, almenys, al llarg de l'any, la comunitat cristiana diocesana fem memòria dels germans malalts. Una és la **Jornada mundial del malalt**, l'11 de febrer, memòria de la Mare de Déu de Lourdes, i l'altra és la **Pasqua del malalt**, que varia de dates segons s'escau la Pasqua i que a Urgell celebrarem enguany el dissabte 12 de maig a Vielha, Vall d'Aran, amb una trobada de germanor, i en les celebracions eucarístiques d'aquell diumenge pasqual, amb una memòria per tots els qui formen la pastoral de la salut.

Una activitat aquesta, la **Pastoral de la Salut**, que agrupa sacerdots, religiosos i laics, presidits i ajudats en nom del Bisbe per la Delegada diocesana de Pastoral de la Salut, —que a Urgell és una

religiosa, la Gna. Montserrat Font, de la Sda. Família d'Urgell. Aquest àmbit pastoral té com a objecte oferir salut i salvació, realitzant la seva missió en la trobada amb el malalt, amb la seva família, i amb els professionals de la salut, per tal de donar resposta cristiana eclesial al dolor, al sofriment, a la discapacitat, a l'agonia, a la mort, al dol, i sempre treballant per la defensa de la vida i per la dignitat de les persones.

El Papa Benet XVI ens ofereix per a la Jornada del Malalt 2012 un lema, «**Aixeca't i vés-te'n: la teva fe t'ha salvat**» (Lc 17,19), i una bella reflexió sobre la força guaridora de la fe i dels sagraments que tenen més a veure amb el moment de feblesa que vivim quan estem malalts: la unció dels malalts, la reconciliació i l'eucaristia. Comenta l'encontre de Jesús amb els deu leprosos, un signe de la seva predilecció particular pels malalts, i com «en l'encontre amb Ell, poden experimentar realment que qui creu no està mai sol! Déu, per mitjà del seu Fill, no ens abandona en les nostres angories i patiments, és al nostre costat, ens ajuda a portar-los i vol guarir el nostre cor allí on és més profund (cf. Mc 2,1-12)». I remarca el valor immens del perdó i l'abraçada amb el Pare, així com la unió real amb Crist mort i ressuscitat, present en l'Eucaristia.

La unció dels malalts, el sagrament més específic per als malalts, no ha de ser considerat un sagrament menor. Atendre i tenir cura pastoral dels malalts «és senyal de la tendresa de Déu amb els qui pateixen, i beneficia també espiritualment els sacerdots i tota la comunitat cristiana, sabent que tot allò que es fa al més petit, es fa a Jesús mateix» (cf. Mt 25,40). L'oli dels malalts amb el qual els ungem perquè rebem el perdó dels seus pecats, la força en les lluites i el do de recobrar la salut si és la voluntat de Déu, el beneeix el bisbe a la Missa Crismal, «dins» mateix de la pregària eucarística, just abans de la gran doxologia final (per Ell, amb Ell i en Ell...), recordant en aquell moment els malalts, beneint l'oli i unint-lo, significativament, a la poderosíssima força del Crist Eucaristia.

Animem els malalts familiars i amics que coneixem a cercar en la fe i els sagraments de l'Església, aquella àncora segura que els serà força guaridora i sosteniment de la seva esperança. I demanem als sacerdots i als seus col·laboradors de la pastoral de la salut que els visitin i acostin als sagraments, sense pors ni elitismes, sabent que són el tresor que Jesús va voler regalar als petits i als febles. «*El metge, no el necessiten els qui estan bons, sinó els qui estan malalts. No he vingut a cridar els justos, sinó els pecadors*» (Mc 2,16-17).

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

La necessària solidaritat

► L'accés a l'aigua neta i una assistència mèdica adequada són condicions bàsiques per a la salut, especialment en el cas dels infants. Fa 53 anys que Mans Unides treballa per millorar les condicions de vida de les persones més afectades per la pobresa. La col·lecta que aquest cap de setmana es fa a totes les parròquies i centres de culte farà possible dur a terme nous projectes de desenvolupament comunitari a més de 50 països del Tercer Món. El lema de la campanya d'enguany és aquest: «La salut, dret de tots. Actual!», en sintonia amb un dels Objectius del Mil·lenni de Nacions Unides.

GLOSSA

No els defugis

Primera instantània: un dia feiner, al vespre. Un carrer amb trànsit —vehicles i persones— prop d'unes facultats universitàries. Un jove d'uns vint-i-cinc anys, vestit amb certa informalitat no gaire diferent de la de molts altres joves, s'apropa a una paperera, furga a l'interior i en treu un entrepà a mig consumir. Per la mateixa vorera passem un bon nombre de persones. Segona instantània: de bon matí, un jove d'aspecte i d'edat semblant a l'anterior dorm en un banc de fusta d'un passeig. Per la mateixa vorera, passem un bon nombre de persones. El nombre de joves que es troben en aquesta situació és cada vegada més significatiu. L'atur juvenil arriba a uns percentatges que haurien d'inquietar tothom.

El nombre de joves fora dels circuits «habituals» va en augment. El fracàs escolar, amb una quantitat considerable de nois i noies que no acaben una escolarització acceptable, porta a la marginació. Tenim joves ben preparats als quals, els estralls de la crisi i l'escassetat de llocs de treball, els hi acaba conduint. A les dificultats d'ordre econòmic i laboral, s'hi afegeixen la precarietat personal: sostre, higiene, menjar, marc familiar... La precarietat afectiva: companyia, seguretat, compassió, dignitat, respecte... També la precarietat

social: desarrelament, desencís, marginació, ressentiment... I la precarietat espiritual: soledat, buidor, absència, silenci de Déu...

El cec Bartimeu s'estava a la vora del camí, al marge, i des d'allà demana ajuda a Jesús: «Mestre, fes que hi vegi» (Mc 10,51). Jesús el guareix i Bartimeu «el seguia camí enllà». Ja no era a la vora del camí, al marge: Jesús el retorna a la societat, l'integra.

Nosaltres passem pel camí i veiem qui hi ha al marge, encara que no ho sembli. No podem restar impassibles. Potser podem fer una ajuda directa, potser podem col·laborar amb el nostre temps i servei en alguna entitat que presti ajuda personal i acolliment, potser podem fer una aportació econòmica o material per al sosteniment d'aquestes entitats, potser podem col·laborar econòmicament en el projecte «Joves a l'atur», de Càritas Diocesana... El que no podem fer és seguir passant pel camí sense sentir-nos interpellats. La paraula de Déu és clara i punyent: «Comparteix el teu pa amb els qui passen fam, acull a casa teva els pobres vagabunds, vesteix el qui va despulat. No els defugis, que són germans teus» (Is 58,7). Quina és la nostra resposta? Com farem que «segueixin camí enllà»?

Enric Puig Jofra, SJ

Joan XXIII: la primera idea del Concili

«La primera idea d'aquest Concili ens sobrevingué d'una manera del tot imprevista, i després l'expressarem amb simplicitat davant del Sacre Col·legi dels cardenals, reunit a la basílica de Sant Pau Extramurs, aquell dia venturós del 25 de gener de 1959, festa de la conversió de Sant Pau apòstol. Per als allí presents, fou un toc inesperat, com d'un raig de llum vingut de dalt, i els ulls i els rostres de tots reflectien una gran suavitat. De seguida s'alçà a tot el món un gran entusiasme, i tothom començà d'esperar amb fervor la celebració del Concili Ecumènic.»

Beat Joan XXIII

DIUMENGE VI DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre del Levític (Lv 13,1-2.45-46)

El Senyor digué a Moisès i a Aharon:
«Si algú té a la pell una inflor, crostes o erupcions que facin témer el mal de la lepra, serà portat al sacerdot Aharon o a un dels seus fills sacerdots.

»Els qui pateixen del mal de la lepra han d'anar escabellats, amb els vestits esquinçats, tapats fins a la boca, i han de cridar: "Impur, impur!" Mentre el mal persisteixi, són impurs, i han de viure sols, fora del campament.»

▶ Salm responsorial (31)

R. *En vós he trobat el meu recer, / vós em guardeu del perill.*

Feliç el qui ha estat absolt de la falta / i ha vist sepultat el seu pecat. / Feliç l'home a qui el Senyor no té en compte la culpa, / i dintre seu ja no manté l'engany. R.

M'he decidit a reconèixer la falta, / no us he amagat més el meu pecat. / Tan bon punt m'ho he proposat, Senyor, / m'heu perdonat la culpa comesa. R.

Alegreu-vos, justos, celebren el Senyor; / homes rectes, aclameu-lo. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 10, 31-11,1)

Germans, quan mengueu o begueu, o feu alguna altra cosa, feu-ho tot a glòria de Déu. No sigueu mai ocasió d'escàndol, ni per als jueus, ni per als grecs, ni per a l'Església de Déu, tal com faig jo, que en tot procuro d'adaptar-me a tots, i no busco allò que em convé a mi, sinó allò que convé als altres, perquè se salvin. Seguiu el meu exemple, tal com jo segueixo el de Crist.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 1,40-45)

En aquell temps, es presenta a Jesús un leprós, s'agenolla i li diu, suplicant-lo: «Si voleu, em podeu purificar». Jesús, compadit, el tocà amb la mà i digué: «Sí que ho vull: queda pur». A l'instant la lepra desaparegué i quedà pur. Tot seguit Jesús el va fer marxar, després de recomanar-li seriosament de no dir-ho a ningú, sinó d'anar a fer-se examinar pel sacerdot, oferir per la seva purificació el que Moisès havia ordenat, i certificar així que ja era pur. Però ell, així que se n'anà, començà a proclamar-ho davant la gent i de fer-ho conèixer pertot arreu, tant, que Jesús ja no podia entrar manifestament als pobles, i havia de quedar-se a fora, en llocs despoblats. Però la gent venia a trobar-lo de tot arreu.

▶ Lectura del libro del Levítico (Lv 13,1-2.45-46)

El Señor dijo a Moisés y a Aarón: «Cuando alguno tenga una inflamación, una erupción o una mancha en la piel, y se le produzca la lepra, será llevado ante Aarón, el sacerdote, o cualquiera de sus hijos sacerdotes. Se trata de un hombre con lepra: es impuro. El sacerdote lo declarará impuro de lepra en la cabeza. El que haya sido declarado enfermo de lepra andará harapiento y despeinado, con la barba tapada y gritando: "¡Impuro, impuro!" Mientras le dure la afección, seguirá impuro; vivirá solo y tendrá su morada fuera del campamento.»

▶ Salmo responsorial (31)

R. *Tú eres mi refugio, me rodeas de cantos de liberación.*

Dichoso el que está absuelto de su culpa, / a quien le han sepultado su pecado; / dichoso el hombre a quien el Señor / no le apunta el delito. R.

Había pecado, lo reconocí, / no te encubrí mi delito; / propuse: «Confesaré al Señor mi culpa» / y tú perdonaste mi culpa y mi pecado. R.

Alegraos, justos, y gozad con el Señor; / aclamadlo, los de corazón sincero. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los corintios (1Co 10, 31-11,1)

Hermanos: Cuando comáis o bebáis o hagáis cualquier otra cosa, hacedlo todo para gloria de Dios. No deis motivo de escándalo a los judíos, ni a los griegos, ni a la Iglesia de Dios, como yo, por mi parte, procuro contentar en todo a todos, no buscando mi propio bien, sino el de la mayoría, para que se salven. Seguid mi ejemplo, como yo sigo el de Cristo.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 1,40-45)

En aquel tiempo, se acercó a Jesús un leproso, suplicándole de rodillas:

«Si quieres, puedes limpiarme.» Sintiendo lástima, extendió la mano y lo tocó, diciendo: «Quiero: queda limpio.» La lepra se le quitó inmediatamente, y quedó limpio. Él lo despidió, encargándole severamente: «No se lo digas a nadie; pero, para que conste, ve a presentarte al sacerdote y ofrece por tu purificación lo que mandó Moisés.» Pero, cuando se fue, empezó a divulgar el hecho con grandes ponderaciones, de modo que Jesús ya no podía entrar abiertamente en ningún pueblo; se quedaba fuera, en descampado; y aun así acudían a él de todas partes.

Jesús guareix un leprós. Miniatura del Còdex de Predis. Biblioteca Reial de Torí (s. xv)

COMENTARI

Compassió i ordres de silenci

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Jm 1,1-11 / Sl 118 / Mc 8,11-13 □ **dimarts**: Ac 13,46-49 / Sl 116 / Lc 10, 1-9 ■ **dimecres**: Jm 1,19-27 / Sl 14 / Mc 8,22-26 ■ **dijous**: Jm 2,1-9 / Sl 33 / Mc 8, 27-33 ■ **divendres**: Jm 2, 14-24.26 / Sl 111 / Mc 8, 34-9,1 ■ **dissabte**: Jm 3,1-10 / Sl 11 / Mc 9,2-13 ■ **diu-menge** vinent, VII de durant l'any (lit. hores 3a setm.): Is 43,18-19.21-22.24b-25 / Sl 40 / 2Co 1,18-22 / Mc 2, 1-12.

El relat de l'evangeli d'avui és senzill, però amb ensenyaments pregons.

Primer se'ns diu que Jesús, davant el leprós que li suplica la guarició, és mogut per la compassió. L'expressió grega original fa referència a l'origen del sentiment de misericòrdia, que porta a la compassió. Aquest origen són les entranyes, el si maternal, la tendresa, la bondat. La traducció que se'ns ofereix de tant en tant, «se li commogueren les entranyes», expressa fidelment el sentiment que mou Jesús a la guarició. Marc narra sovint que Jesús està a prop de la gent malalta, marginada, afamada i desgraciada. I s'hi atansa amb

amor de mare. Els evangelis apliquen encertadament aquest sentiment a les actituds dels cristians en les paràboles del bon samarità i del fill pròdig. Estem en el moll de l'os del seguiment de Jesús.

Però aquest seguiment de Jesús no ho és tot. Perquè la Pasqua hi afegeix quelcom. La novetat de la Pasqua és una novetat sobretot soteriològica: és la nostra comprensió del misteri de Jesús la que avança i s'aprofundeix. Això és el que expressen les sorprenents ordres de silenci als guarits que apareixen per primera vegada en el text d'avui. Aquestes ordres de silenci expressen que la comprensió plena de la identitat de Jesús correspon a un

moment posterior a la seva mort. Les ordres de silenci són, paradoxalment, la petjada de la creu i de la mort de Jesús enmig de les seves actuacions i de les seves accions plenes de poder. El silenci que Jesús imposa no té gaire efecte: la gent el proclama arreu. El leprós ho fa d'una forma desmesurada. Però cal notar que aquest tipus de proclamació no té en compte la creu i la mort de Jesús, que seran un component fonamental de la confessió del centurió: «veritablement aquest home era fill de Déu». Aquest és el missatge de Marc en les ordres de silenci de Jesús. El seguiment ha de passar per la creu.

Oriol Tuñí, SJ

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

7. L'amor de Déu és la curació definitiva de l'home

Els dotze apòstols són enviats per Jesús a «guarir malalties i xacres de tota mena», seguint l'exemple de Jesús (vegeu *l'evangeli d'avui*). Guarir és una dimensió essencial de la missió apostòlica i de la fe cristiana en general. E. Biser, fins i tot, defineix el cristianisme com a «religió terapèutica», una religió de guariment. Això, entès en la seva profunditat, és expressió de tot el contingut de la «redempció».

La potestat de treure dimonis i d'alliberar el món d'allò que foscament l'amenaça, i de manar-lo al Déu vertader, exclou al mateix temps tota mena de màgia curativa, que precisament pretén servir-se d'aquests poders misteriosos per treure els mals. El domini de Déu, el seu regne és precisament substitució d'aquests poders i entrada de l'únic Déu bo, del Déu que és la mateixa bondat. El poder de guarir que tenen els missatgers de Jesucrist fa front al fantasma de la màgia.

En els miracles de guariment del Senyor i dels dotze, Déu es revela en el seu poder bondadós sobre el món. Són essencialment «signes» que senyalen Déu mateix i que volen posar l'home en el camí que mena a ell. Només en la unió amb ell es pot obrir el procés veritable del guariment de l'home.

De la mateixa manera que l'exorcisme treu la por dels dimonis i fa que el món, que és creació de l'enteniment de Déu, es traspassi a l'enteniment dels homes, també la curació pel poder de Déu és alhora una crida a creure en Déu i a posar la força de la raó al servei de la salut. Sempre es tracta d'una raó oberta que percep Déu i així reconeix que l'home és una unitat d'ànima i cos. Qui vulgui curar realment l'home cal que el vegi en la seva totalitat, cal que sàpiga que la seva curació definitiva només pot ser l'amor de Déu.

Joseph Ratzinger-Benedict XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

EL CRISTIANISME ARA I AQUÍ

És una fugida cap endavant?

Un bon amic agnòstic considera que la fe és una fugida cap endavant, una sortida per la tangent, una manera d'escapar del present emparant-se en un suposat futur cel blau. «La vida —em diu— són quatre dies i cal aprofitar-los». En el meu rerefons penso que té raó. És veritat, són quatre dies mal comptats, i a sobre dos els vivim enfadats, malhumorats o contrariats. Estic d'acord que s'han d'aprofitar, però la manera d'aprofitar-los, probablement, difereix de forma substancial entre el que ell té en la ment i el que hi tinc jo.

L'opció oraciana, en la seva versió postmoderna, guanya adeptes arreu i mentre s'oblida el passat i s'ignora el futur, se sacrilitza el present com l'únic realment existent. Per a molts, la filosofia del *Carpe diem* entra directament en col·lisió en l'opció pel Crist, com si aquesta fos un constant èxode cap a la Casa del Pare, una fugida cap endavant.

No és així com ho interpreto. Més aviat penso que l'opció pel Crist és una opció per viure *felicitat* en el més ençà, per gaudir plenament d'aquest do que és la vida, un do rebut sense merèixer-ho, amb independència del premi o càstig que podem esperar en el més enllà.

La fe és un vincle amorós, una relació entre dues persones, i aquesta relació no m'exhorta a oblidar-me de les altres relacions, a passar per aquest món de puntes, sinó tot al contrari, a omplir de la màxima qualitat i riquesa les relacions que estableixo amb tots els qui m'envolten.

Tal com el concebo, el centre de l'opció pel Crist és, justament, l'ara. No és el passat ni el futur. En l'eucaristia celebrem aquesta presència real ara i aquí. Tots som convidats a ser coetanis del Crist, a escoltar la seva crida. En l'opció pel Crist tenen sentit, lògicament, l'esperança i també el record, però és una opció per ara i aquí. El Crist interior em convida a viure aquesta vida amb la màxima intensitat.

Torno a la reflexió del meu amic agnòstic. Com aprofitar els quatre dies de la vida? Com dotar-los de significat? Estimant. El temps viscut en el qual no s'ha estimat és temps perdut per sempre.

Francesc Torralba
Jesucrist 2.0, Ed. Pòrtic (Grup 62)

SANTORAL

12. ✠ Diumenge VI de durant l'any. Santa Eulàlia (o Eulària), vg. i mr., patrona de Barcelona i cotilarda de la catedral. Sant Gaudenç o Gaudenci, bisbe; sant Damià, soldat mr.; beat Reginald d'Orleans, prev. dominicà; beata Humbelina, viuda.

13. Dilluns. Sant Benigne, prev. i mr. (s. III); sant Gregori II, papa (romà, 715-731); santa Maura, mr.; sant Gimer, bisbe; beat Jordà de Saxònia, prev. dominicà; beata Cristina d'Spoletto, vg. agustina.

14. Dimarts. Sant Ciril, monjo, i sant Metodi, bisbe, germans grecs (IX), evangelitzadors dels eslaus, copatrons d'Europa; sant Valentí, prev. romà i mr. (s. III); sant Antoni (Antoniet), mr.

15. Dimecres. Sant Faustí i sant Jovita, germans mrs.; santa Geòrgia, vg.; sant Claudi

de La Colombière (†1682), prev. jesuïta; sant Joan Baptista de la Concepció, prev. trinitari.

16. Dijous. Sant Onèsim, bisbe; santa Juliana, vg. i mr.; sant Honest; beat Joan de Sant Domènec, mr.; beat Simó de Càscia, prev. agustinià; sant Porfirí, mr. (309) a l'Àsia Menor.

17. Divendres. Sant Aleix Falconieri (†1310) i els altres 6 florentins fund. Servents de Maria o servites (1304, OSM). Sant Ròmul, mr. (302); sant Silví, bisbe.

18. Dissabte. Sant Simeó, bisbe de Jerusalem, parent de Jesús; sant Eladi (†632), bisbe de Toledo; beat Joan de Fièsole (fra Angèlic), prev. dominicà, pintor; santa Bernadeta Soubirous (†1879), vg., vident de Lourdes; beat Francesc de Regis Clé, prev. paül i mr.

ENTREVISTA

▶ FRANCESC GRANÉ

Protectora de la dona exclosa

Tot coincidint amb el 60è aniversari de la Fundació Maria Raventós, entitat dedicada a l'atenció a les mares joves i a la seva inserció social i laboral, el Dr.

Francesc Grané ha presentat el llibre *El fil invisible. Maria Raventós Fatjó*, una obra que analitza la influència de l'espiritualitat en el fundador de la marca Codorniu i, especialment, la trajectòria d'una de les seves filles, Maria. A partir dels exercicis espirituals de sant Ignasi, Maria Raventós experimenta un canvi en la seva vida i es dedica a la protecció de noies soles. Francesc Grané és doctor en Comunicació i Humanitats i llicenciat en Filosofia, director del Centre Edith Stein i professor de la URL.

Per què s'interessa per la figura de Maria Raventós?

Pel seu procés de canvi interior, amb repercussions externes molt importants. Per a Manuel Raventós i Domènec, creador de Codorniu i pare de dotze fills, l'experiència de *transcendència* el va portar a anar més enllà d'allò establert per construir una gran empresa. Món interior i món exterior eren dues cares d'un mateix projecte. Maria Raventós viurà aquests dos pols de forma conflictiva. Una de les seves germanes, la Teresa, viu greus problemes en una congregació religiosa i, per això, el pare impedeix a la Maria entrar en la vida religiosa. Maria esdevé una gran empresària... però li falta alguna cosa.

Uns exercicis canvien la vida de la Maria...

Sí, l'atracció pel món dels negocis i la vida social deixava momentàniament en un segon terme un desig permanentment desatès, però l'experiència dels Exercicis de Sant Ignasi serien el gran motor del seu canvi personal. Experimenta una transformació en la seva vida i s'adona que el seu lloc en aquest món és la dedicació a les noies soles. Es dedica a l'acollida de mares solteres provinents de la prostitució.

Quines persones significatives van omplir la vida de Maria Raventós?

El seu cercle de relacions és ampli i divers. Francesc Cambó, el Dr. Pere Tarrés, que l'encaminarà en el seu procés de transformació personal; el Dr. Carreras, un dels pals de paller de l'Església catalana de la primera meitat del segle xx. També hi trobem el Dr. Narcís Jubany, a l'inici de la seva activitat. El llibre pretén mostrar un paral·lelisme entre tres dones de tres segles i amb tres estils de vida diferents, però amb un vincle comú: Carme Riera, Maria Raventós i Cristina Kaufmann.

Òscar Bardají i Martín

CULTURA DE LA COMPASIÓN

Acompañar respetando a cada persona

Quienes acompañan a otros tienen que reconocer los límites de su papel. No es necesario que el asistente lo sepa todo. Hay que respetar el espacio privado y el secreto interior del ser de cada persona.

Es evidente que el tiempo de compartir comunitario no implica una total transparencia en donde se vea «todo», hasta lo más secreto de nuestro ser, porque siempre hay un secreto que sólo pertenece a Dios, a los amigos más íntimos o al sacerdote. Los esposos entre sí tienen secretos que no comparten con los hijos, ni con los demás miembros de la familia.

En las reuniones comunitarias se trata de comunicar lo que se vive personalmente en el seno de la comunidad, pero la línea que separa el secreto personal de lo que hay que decir a los hermanos y hermanas es muy fina. Por eso, a algunos les resulta imposible compartir.

Cada uno, en su secreto y su misterio, con su destino particular, está llamado a crecer. Ciertamente, muchos no llegan a una plenitud de madurez, pero todos podemos avanzar un poco en la adquisición de una identidad y en la apertura a los demás.

Lo importante no es llegar a la perfección humana, nada más lejos de eso, sino ponerse en camino por y a través de gestos de apertura y de amor, de gestos de bondad y de comunión. Cada uno, hoy, en su situación actual, en su lugar de vida y de trabajo puede tener estos gestos.

El secreto de Jesús es que él se halla oculto, de una manera muy especial en los pobres, los rotos y los que sufren.

Jean Vanier
(*Escritos esenciales*, Ed. Sal Terrae)

Trobada de Mons. Vives amb els sacerdots de l'Urgell Mitjà

El dilluns dia 23 de gener, l'Arquebisbe Joan-Enric, dins la Visita que realitza enguany a tots els Arxiprestats i als Sacerdots de la Diòcesi, va tenir la segona trobada a Agramunt, amb els preveres de l'Arxiprestat de l'Urgell Mitjà, presidits pel seu Arxiprest Mn. Llorenç Utgés.

En un clima de pregària i de comunió, van anar remarcant allò que els preocupava i que volien debatre amb la persona del bisbe, sobretot allò que els interessa sobre la vida personal dels mateixos preveres i la seva dedicació pastoral a les comunitats cristianes, així com conèixer més de prop les vivències i ocupacions del mateix arquebisbe. Un tema major aprofundit fou l'atenció pastoral als pobles petits, i la referència amb les capitals comarcals, així com la informació sobre l'Escola diocesana de formació permanent.

Celebració de Sant Sebastià al Bisbat d'Urgell

En molts pobles i parròquies del Bisbat d'Urgell, també aquest any han tingut lloc diversos actes en ocasió de la festa del màrtir sant Sebastià, la devoció al qual està lligada a vots de poble fets en el passat per demanar la seva intercessió en ocasió de pestes i altres calamitats, així com a la creació d'entitats de cooperació i ajuda mútua com la Germanada de Sant Sebastià de La Seu d'Urgell, fundada l'any 1855 i que compta actualment amb 800 membres. Divendres 20 de gener, a la Catedral de Santa Maria d'Urgell, el Rector Mn. Xavier Parés presidí l'Eucaristia solemne en honor del màrtir, acompanyat per Mn. Cinto Busquet, en una celebració que ha comptat amb la presència de nombrosos membres de la Germanada i molts fidels de la ciutat, encapçalats per l'Alcalde Albert Batalla, i els responsables de la Germanada. També es van fer celebracions amb força assistència de fidels a Sant Julià de Lòria, a Andorra i a Ponts.

La Catedral acull els cants de Janeiras

La Catedral de Santa Maria d'Urgell es va omplir de fidels el diumenge 22 de gener en la Missa Solemne de les 12 del migdia, que va ser solemnitzada pels cants del Grup de Folklore de la Casa de Portugal a Andorra i que, en acabar, va fer un petit concert, i tot per felicitar l'Any Nou. Una quarantena de cantaires i músics, de diferents edats, abillats amb els vestits tradicionals, van acompanyar amb els cants la celebració eucarística, que va ser presidida per Mons. Joan-Enric Vives, acompanyat per Mn. Josep M. Mauri, Vicari General i per Mn. Xavier Parés, Rector de Sant Ot.

L'Arquebisbe va elogiar i agrair al Grup Folkloric de la Comunitat portuguesa la seva presència a la Catedral diocesana, un any més. També va fer referència al seu goig pel manteniment d'una representació consolar de Portugal a Andorra i va mostrar la seva satisfacció com a Copríncep per la resolució del conflicte que va suposar l'anunci de la pèrdua de l'Ambaixada portuguesa al Principat.

Els Missioners Combonians, protagonistes de la Setmana Missionera a Andorra

La Setmana Missionera a Andorra s'ha celebrat enguany a les escoles de la Sagrada Família, Sant Ermengol i l'Escola Espanyola d'Andorra la Vella, Escaldes i Sant Julià, i entre els post-confirmats d'aquestes parròquies. Dos missioners combonians, la Gna. Pilar Gilaberte i el P. Antoni Calvera, han explicat als nois i noies la vocació missionera, per què és important estar al costat de les persones d'altres cultures i continents que són més pobres. El P. Calvera, de València i amb llarga experiència d'exercici missioner a l'Àfrica (Sud-Àfrica i Etiòpia) i la Gna. Pilar Gelaberte, de Saragossa i membre del servei d'Animació Missionera, de la qual forma part la Congregació dels Missioners Combonians (fundada per Sant Daniel Comboni), van explicar als infants i joves de diferents edats, la seva experiència personal, i proposant-los de fer accions personals i col·lectives en favor d'un món més just i frater. Els dos missioners desenvolupen el seu testimoni cristià, compartint i donant a conèixer la seva fe i mostrant la gran riquesa de la diversitat i el respecte per allò diferent, i sobretot, del molt que s'aprèn al costat dels més pobres.

Gna. Gilaberte amb els infants

Es reuneixen el Consell d'Economia i el Col·legi de Consultors

El dilluns dia 23 de gener a la casa del Bisbat i presidit per l'Arquebisbe d'Urgell va tenir lloc la reunió ordinària del Consell Diocesà d'Economia que tractà els temes de la seva competència que van ser sotmesos a dictamen. D'altra banda, el divendres dia 27 de gener a la casa del Bisbat i presidit per l'Arquebisbe d'Urgell va tenir lloc la reunió ordinària del Col·legi de Consultors, que tractà els temes de la seva competència que van ser formats i sotmesos a dictamen.

Missa a Andorra en honor de Sant Francesc de Sales

Mn. Josep M. Mauri, Vicari General, va presidir el 24 de gener la missa en honor a Sant Francesc de Sales, patró dels periodistes, que es va celebrar a l'església de Santa Maria del Fener, a Andorra la Vella. Va estar acompanyat per l'Arxiprest de les Valls, Mn. Ramon Sàries, i per Mn. Josep M. Solé. Diversos periodistes —entre els que hi havia bona part dels membres de la junta gestora de l'APCA, l'associació de periodistes que s'està formant al Principat— van participar-hi activament. Abans de començar la celebració eucarística M. Cristina Orduña, Delegada de Mitjans del Bisbat, va fer una salutació als assistents i el veterà periodista Gualbert Osorio va fer un manifest sobre la situació que viu el periodisme avui, centrant-se en Andorra. També, Marisol Fuentes, membre de la junta gestora de l'APCA, va explicar la situació de la tramitació dels estatuts i va informar que al mes de febrer es farà una convocatòria d'Assemblea General. Durant la missa, Mn. Josep M. Mauri va fer un perfil de Sant Francesc de Sales i de la seva acció, que l'aproximen a l'actitud que ha d'animar els informadors d'avui: sobrietat, un fort sentit de la pau i de la utilització de la paraula com a vehicle per a transmetre les pròpies conviccions. La celebració d'aquesta festivitat s'ha recuperat a Andorra després d'uns anys, i coincideix amb l'esforç de cohesió del col·lectiu d'informadors al Principat.

LA PLETA

Cada cosa al seu temps (I)

A mesura que anem avançant en el camí de la vida i, per tant, acompanyats per l'experiència, veiem més clarament que hi ha activitats que són pròpies d'una etapa concreta.

Conscients de les pròpies capacitats i limitacions de l'edat i quan mesurem les nostres forces per dur a terme una activitat diem o pensem: «em veig amb força i il·lusió per fer...» o bé «si tingués uns quants anys menys...». De vegades, també recordem a les altres persones amb to d'humor o de realisme, més aviat els condicionaments que les possibilitats que comporta la seva edat tot pronunciant frases com: «que et penses que tens vint anys?» o «que ja tens una edat!»

Amb un gran realisme trobem una pàgina a la Bíblia, en el llibre del Cohèlet o Eclesiastès, on l'autor ens recorda que cada cosa té el seu moment: «Tot té el seu moment, sota el cel hi ha un

temps per a cada cosa» (Coh 3,1). I nosaltres diem amb seny «cada cosa al seu temps».

No obstant també sabem que el temps no sempre corre en contra nostre. El pas del temps no comporta únicament complicacions i dificultats. Hi ha dimensions de la nostra vida que amb el temps han arribat a una certa maduresa o fins i tot, hem sabut afrontar les diverses i complicades circumstàncies de la vida amb més recursos i capacitats que les que posseïem anteriorment.

A més ens convé recordar que algunes capacitats o activitats que duem a terme no són exclusives d'una etapa de la vida. Quantes coses anem realitzant un any, un altre i un altre. Algunes d'elles sense massa variacions però en d'altres hem anat millorant.

Mn. Antoni Elvira
Delegat de Catequesi